

Він мріяв жити в мирній країні...

1 вересня Волинь провела в останню путь міліціонера роти патрульної служби міліції особливого призначення «Світязь» УМВС України у Волинській області Володимира Іщука, життя якого трагічно обірвалося 25 серпня 2014 р. у запеклому бою в сумнозвісному Іловайську, що на Донеччині.

Володимир Степанович народився 14 серпня 1984 р. у селі Бубнові Локачинського району Волині. Закінчив загальноосвітню школу в селі Підгайцях Луцького району, у 2002–2004 рр. проходив строкову службу в Збройних силах України.

Цей скромний, працьовитий, фізично дужий і сильний духом молодий чоловік разом із сотнями земляків брав активну участь у Революції Гідності. А після повернення додому з Євромайдану, коли дізнався про початок формування міліцейського спецпідрозділу «Світязь», записався до нього добровольцем.

У нинішні надскладні часи він твердо вирішив пов'язати свою долю із правоохоронними органами, стати на захист безпеки громадян, державного суверенітету й територіальної цілісності України. На умовляння рідних і близьких, мовляв, залишайся вдома, не кидай молодого дружини із двома маленькими дітьми, Володимир Степанович не зважав – відповідав, що хоче жити в мирній країні, забезпечити дітям чисте небо над головою...

Після проходження курсу професійної підготовки він разом із

групою з 40 колег вирушив у район антитерористичної операції на сході України, прибувши туди у свій тридцятий день народження... Чи не щодня перебуваючи під обстрілами, Ішук сумлінно виконував свої обов'язки, застосовуючи армійські навички, він діяв у ролі сапера. 22 серпня 30 волинців, зокрема й рядовий міліції Ішук, разом із бійцями БПСМОП «Миротворець», «Херсон» та «Івано-Франківськ» були направлені до Іловайська на допомогу бійцям батальйонів «Донбас» і «Дніпро-1».

Добровольці зі «Світязь» – колишні правоохоронці та військовослужбовці, водії-далекобійники, робітники, вчителі, підприємці – пліч-о-пліч з колегами брали участь у боях за промислову зону південної частини міста. 25 серпня, відбиваючи атаку сепаратистів, яких підтримували підрозділи регулярних російських військ, Володимир Степанович дістав тяжке поранення. Евакуювати його в госпіталь побратими не змогли – навколо них уже замкнулося вогняне кільце оточення.

Володимира Іщука поховали в рідних Підгайцях. Віддати йому останню шану прийшли рідні,

Указом Президента України від 29 вересня 2014 р. міліціонер РПСМОП «Світязь» рядовий міліції **Володимир Ішук** нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

друзі, колеги й усі ті небайдужі люди, що розділяють горе й велику втрату його родини. Тож про полеглого вони висловили багато теплих спогадів...

Начальник УМВС України у Волинській області полковник міліції Петро Шпиґа взяв на себе відповідальність про надання підтримки й матеріальної допомоги сім'ї загиблого правоохоронця:

– Це неймовірно тяжка втрата і для сім'ї, і для всіх правоохоронців Волині. Володя був справжнім патріотом і сильним духом чоловіком, мав велике бажання захищати свою Батьківщину. Він став до лав спецпідрозділу добровольцем, знаючи, що його рота найближчим часом вирушить на Схід для участі в бойових діях. Він свідомо пішов на цей крок. Слава й

вічна пам'ять загиблому працівнику міліції!

– Неймовірний був хлопець, людина-настрій, ініціативний, кмітливий. Не втрачав почуття гумору в найскладніших ситуаціях. Володимир не боявся йти «на передову», не щадив себе, навіть коли доводилося працювати над силу, – розповів про підлеглого командир роти «Світязь» старший лейтенант міліції Олександр Фацевич. – Хлопці не забудуть, як наш побратим помирав на руках у «дока» (лікаря. – *Авт.*), а ми нічим не могли йому допомогти... Для нас він – героєм. Одразу після повернення додому ми пішли до Володимира, до його могили. «Поговорили» з ним, розповіли, як воювали без нього. Відвідали його сім'ю, передали зібрані нами гроші – поки що мінімум того, що ми повинні зробити для його рідних. Обласне управління міліції взяло під опіку цю родину, адже вона потребує уваги й підтримки з боку держави...

У Володимира Іщука залишилися дружина й двоє малолітніх дітей: трирічний синок і восьмьрічна донечка. Відтепер осиротілі дітлахи знатимуть про татуся лише зі спогадів рідних і з сімейних фотографій... Його діти пишатимуться батьком – справжнім міліціонером, який щиро любив рідну землю, віддавши за неї найдорожче – своє життя.

Більшість міліціонерів «Світязь» у складі різних підрозділів зуміли вийти з оточення, двоє з них із тяжкими пораненнями спочатку перебували в медичних закладах Дніпропетровська, а нині – проходять курс лікування у військовому госпіталі Луцька. На жаль, місце перебування шести працівників досі не встановлено...

Оксана БЛИЩИК, Волинська обл.

